

EU-note

Til orientering af Europaudvalget

Hvornår kan EU-Kommissionen vedtage EU-regler?

Sammenfatning

Kommissionen vedtager årligt 1.600-1.800 retsakter som led i gennemførelsen af EU-lovgivningen inden for sagsområder som sundhed og fødevareresikkerhed, forskning og innovation, landbrugspolitik, miljø, det indre marked og databeskyttelse.

Denne note giver en indføring i det regelsæt, der gælder i EU, når EU-Kommissionen vedtager retsakter – herunder de forskellige procedurer, der gælder for vedtagelsen af såkaldte delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Endelig gør noten rede for, hvilke muligheder Folketinget og offentligheden har for at få adgang til forslagene til disse kommissionsretsakter.

29. august 2019

Det Internationale
Sekretariat
Morten Knudsen

I. Indledning

EU valgte i slutningen af 2017 at forlænge godkendelsen af Roundup-stoffet glyphosat for en periode på 5 år. Beslutningen blev formelt truffet af Kommissionen efter høring af medlemsstaterne i EU's Stående Komité for Planter, Dyr, Fødevarer og Foder – og altså ikke af EU's lovgivere i Rådet og Europa-Parlamentet. Kommissionen har på tilsvarende vis vedtaget både kriterier for miljømærkning af vaskemidler og den liste over energiinfrastrukturprojekter af fælles europæisk interesse, som EU siden 2014 har ydet betydelig støtte til.¹ Men hvornår og hvordan kan Kommissionen vedtage sådanne regler på EU's vegne, og hvordan føres der kontrol med Kommissionen?

¹ Den transeuropæiske energiinfrastruktur har for perioden 2014-2020 fået tildelt et budget på 5,35 mia. euro fra Connecting Europe-faciliteten, som skal bidrage til, at projekter af fælles interesse gennemføres hurtigere og bliver mere attraktive for investorerne.

Kommissionen vedtager årligt 1.600-1.800 kommissionsretsakter inden for et bredt spektrum af sagsområder som sundhed og fødevarerikkerhed, forskning og innovation, landbrugspolitik, miljø, det indre marked og databeskyttelse².

Antal vedtagne delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter per år (Kilde Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet)

	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Delegerede	38	55	130	104	139	130	119
Gennemførelse	1824	1887	1728	1506	1448	1687	-

Kommissionen vedtager dog de mange retsakter på baggrund af bemyndigelser i lovgivning vedtaget af EU's lovgivere i Rådet og Parlamentet³.

I Danmark kender vi til tilsvarende bemyndigelser, når Folketinget bemyndiger en minister til at gennemføre den lovgivning, som Folketinget vedtager. Det sker typisk gennem bekendtgørelser udstedt af den ansvarlige minister.

Delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter?

Det er som udgangspunkt op til EU-lovgiverne i Rådet og Parlamentet at vælge, om og i hvilket omfang der skal benyttes delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter til at gennemføre EU's lovgivning.

De to lovgivere kan dog ikke helt frit vælge, om de vil benytte sig af delegerede eller gennemførelsesretsakter. EU-traktaterne fastætter visse kriterier. Delegerede retsakter kan bruges til at udbygge eller foretage mindre ændringer i EU-lovgivningen, mens gennemførelsesretsakter kan anvendes til at sikre, at EU's lovgivning anvendes ensartet i alle EU-lande⁴.

I praksis har det dog vist sig vanskeligt at sondre mellem, hvornår de to forskellige typer retsakter skal anvendes, da de i høj grad overlapper hinanden. Ifølge EU-Domstolen råder de to EU-lovgivere derfor over en betydelig skønsmargin i forhold til, om Kommissionen skal bemyndiges til at anvende

² Der henvises til tabel 1 og tabel 2 bagerst i denne note for yderligere detaljer om på, hvilke politikområder der benyttes delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

³ I EU er det som hovedregel EU-landenes regeringer i Rådet og Europa-Parlamentet, som vedtager den fælles europæiske lovgivning.

⁴ Se TEUF artikel 290 og artikel 291.

delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter⁵. Der er med andre ord en vis "gråzone", hvor det ikke står helt klart, om lovgiverne skal anvende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter. Der opstår derfor ofte uenighed mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentet om, hvorvidt der skal bruges den ene eller den anden type retsakt. Det skyldes bl.a., at der er en vigtig principiel forskel mellem de to typer af retsakter.

Delegerede retsakter vedtager Kommissionen på baggrund af en delegation af beføjelser fra Rådet og Europa-Parlamentet. Det drejer sig altså her om retsakter, som de to lovgivere selv kunne have vedtaget.

Vedtager Kommissionen derimod gennemførelsesretsakter, berører det beføjelser, som først og fremmest er medlemsstaternes ansvar, nemlig gennemførelsen af EU-retten. Her foretages der ikke en delegation af lovgivningsmæssige beføjelser til Kommissionen, men snarere udøvende beføjelser til at samordne kompetencer, som i udgangspunktet ligger hos medlemsstaterne.

Uenigheden mellem Rådet og Parlamentet om valg af gennemførelsesform handler således i høj grad også om disse institutioners indflydelse. Medlemsstaterne foretrækker gennemførelsesretsakter, fordi de her har den direkte kontakt og kontrol med Kommissionen gennem embedsmandskomiteer. Der er derimod ikke er nogen formelle regler om inddragelse af nationale embedsmænd i forbindelse med forberedelsen af de delegerede retsakter. Europa-Parlamentet har omvendt ikke meget at skulle have sagt i forbindelse med vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelser og har derfor en forkærlighed for delegerede retsakter.

I april 2016 blev de tre EU-institutioner dog enige om en såkaldt fælles forståelse om delegerede retsakter, som bl.a. sikrer at der sker en systematisk høring af EU-landenes eksperter om Kommissionens udkast til delegerede retsakter gennem Kommissionens ekspertgrupper⁶.

Delegerede retsakter

Kommissionen kan som sagt kun vedtage delegerede retsakter, hvis EU-lovgiverne i Rådet og Parlamentet har delegeret de nødvendige beføjelser til

---

⁵ Domstolskontrollen er ifølge EU-Domstolen begrænset til "åbenbare fejlskøn fra EU-lovgivers side" i forhold til valget mellem delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter. Lovgiverne i Rådet og Parlamentet har således vide skønsbeføjelser. Se Domstolens dom af 18. marts 2014 i den såkaldte biocidsag C-427/12, som kommer ind på dette spørgsmål.

⁶ Den fælles forståelse om delegerede retsakter er optrykt som bilag 1 til den interinstitutionelle aftale mellem Rådet, Parlamentet og Kommissionen fra den 23. april 2016.

Kommissionen i EU-lovgivningen. Delegerede retsakter skal være almenlydige retsakter⁷ og delegationen til Kommissionen skal være afgrænset tydeligt i forhold til dens formål, indhold, omfang og varighed.

Rådet og Parlamentet kan dog kun delegere *ikke-væsentlige* elementer af lovgivningen til Kommissionen. *Væsentlige* elementer i EU-lovgivning kan ikke delegeres til Kommissionen, da disse alene kan fastsættes af de to EU-lovgivere⁸. Hvad der så mere præcist udgør de væsentlige elementer i et stykke EU-lovgivning, og hvad der er ikke-væsentlige elementer står ikke so-leklart⁹. EU-lovgiverne må derfor antages at have vide skønsbeføjelser, som dog skal tage udgangspunkt i objektive forhold, som muliggør domstolskontrol¹⁰.

Kontrol med delegerede retsakter

Rådet og Parlamentet skal også fastsætte præcis, hvordan de delegerede beføjelser til Kommissionen skal kontrolleres. Denne kontrol varetages af Rådet og Europa-Parlamentet selv, da det er de to lovgivere, som har delegeret beføjelserne til Kommissionen.

I praksis kan kontrollen ske på mindst to forskellige måder. Enten kan det ske som en *indsigelse fra Rådet eller Parlamentet* eller ved, at en af de to lovgivere *tilbagekalder den delegerede beføjelse* fra Kommissionen. Den eller de valgte kontrolordninger fastsættes i den relevante EU-lov¹¹.

---

⁷ Lovgiverne må med andre ord ikke anvende delegerede retsakter til at vedtage individuelle foranstaltninger rettet mod én eller flere medlemsstater.

⁸ EU-Domstolen har i sag C-355/10 udtalt, at væsentlige bestemmelser, der kræver et politisk valg ikke kan gøres til genstand for delegation. Dette skete dog i en dom fra før de delegerede retsakter blev indført med Lissabontraktaten i 2009. Udtalelsen faldt i en sag om delegation af beføjelser under Schengengrænsekodeksen artikel 12, stk. 5, som handler om vedtagelse af yderligere foranstaltninger ved grænseovervågningen.

⁹ Ændringer i bilag over f.eks. forbudte kemikalier eller andre tekniske præciseringer i den relevante retsakt kan formentligt anses for at være ikke-væsentlige.

¹⁰ EU-Domstolen har så vidt vides endnu ikke taget stilling til sondringen mellem, hvad der udgør henholdsvis væsentlige og ikke-væsentlige elementer i forhold til afgrænsningen mellem EU-lovgivning og delegerede retsakter.

¹¹ Lovgiverne kan også beslutte ikke at fastsætte en ret til at tilbagekalde en delegation eller gøre indsigelse mod den delegerede retsakt.

Hvis Rådet eller Parlamentet gør indsigelse mod en delegeret retsakt, kan den ikke træde i kraft¹². Indsigelsen skal komme inden for en nærmere fastsat frist i den lovgivningsmæssige retsakt på normalt 2 måneder¹³. I perioden 2009-2019 gjorde Parlamentet kun indsigelse i 10 tilfælde over for i alt 909 delegerede retsakter, mens Rådet gjorde indsigelse 3 gange¹⁴. Hvis en af de to institutioner gør indsigelse mod en delegeret retsakt, har Kommissionen dog mulighed for at vedtage en ny ændret delegeret retsakt, som tager hensyn til de fremsatte indsigelser¹⁵.

Endelig kan en af de to lovgivere beslutte helt at tilbagekalde den delegerede beføjelse fra Kommissionen. I dette tilfælde kan Rådet og Parlamentet selv beslutte at overtage de lovgivningsmæssige beføjelser, som er overladt til Kommissionen¹⁶. Hverken Rådet eller Parlamentet har benyttet sig af muligheden for at tilbagekalde en beføjelse.

Gennemførelsesretsakter

Det er som udgangspunkt først og fremmest EU-landene, som har ansvar for gennemførelsen af EU-retten¹⁷ i de 28 EU-lande. Men for at sikre, at der sker en ensartet gennemførelse af EU-lovgivningen i EU-landene, kan Rådet og Parlamentet tildele Kommissionen beføjelser til at vedtage gennemførelsesretsakter, som sikrer en mere ensartet gennemførelse af EU-retten¹⁸.

Det sker i praksis ved, at Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter på baggrund af en bemyndigelse fra de to lovgivere i det relevante stykke

---

¹² En indsigelse fra Rådet eller Parlamentet gives til den af Kommissionen vedtagne retsakt, hvilket betyder, at retsaktens ikrafttræden suspenderes i en nærmere fastsat periode.

¹³ I den "fælles forståelse" fra april 2016 mellem Rådet, Parlamentet og Kommissionen fastsættes standardfristen for at gøre indsigelse mod en delegeret retsakt til to måneder med mulighed for at forlænge fristen yderligere 2 måneder.

¹⁴ For yderligere oplysninger om, hvilke sager Parlamentet og Rådet har gjort indsigelse imod, henvises til en rapport fra Parlamentets forskningstjeneste EPRS fra juli 2019: "Parliamentary scrutiny of the European Commission: Implementation of Treaty provisions."

¹⁵ For mere information om, hvordan indsigelsesretten udøves henvises til Kommissionens meddelelse om anvendelsen af artikel 290 i TEUF – Kom(2009) 673.

¹⁶ Uanset om der er tale om en indsigelse eller en tilbagekaldelse af beføjelser fra Kommissionen træffer Rådet afgørelse med kvalificeret flertal, mens Europa-Parlamentet træffer beslutning med et absolut flertal af sine medlemmer.

¹⁷ Se TEUF art. 291, stk. 1 og TEU artikel 4, stk. 3.

¹⁸ I særligt begrundede tilfælde kan EU-lovgiverne også overlade det til Rådet at gennemføre EU's juridisk bindende retsakter – TEUF artikel 291, stk. 2.

EU-lovgivning¹⁹. Lovgiver skal i den relevante EU-retsakt præcisere genstanden for de gennemførelsesbeføjelser, der tildeles Kommissionen, begrunde inddragelsen af Kommissionen samt fastsætte, hvordan kontrollen med Kommissionen skal foregå.

Kontrol med gennemførelsesretsakter

EU-landenes kontrol med gennemførelsesretsakterne sker gennem et system af komiteer bestående af embedsmænd fra de 28 medlemslande. I 2017 var der i alt 267 af sådanne komiteer²⁰.

Der findes i dag to typer af procedurer, hvorefter EU-landene kan kontrollere Kommissionen, når den vedtager gennemførelsesretsakter²¹:

- En undersøgelsesprocedure
- En rådgivningsprocedure

Undersøgelsesproceduren anvendes typisk til gennemførelsesretsakter, som ligger inden for den fælles landbrugspolitik, handelspolitikken, miljø, sikkerhed eller beskyttelse af menneskers, dyrs eller planterers sundhed. Undersøgelsesproceduren er den stærkeste af de to komiteeprocuder set fra medlemsstaternes synsvinkel.

Hvis Kommissionen skal kunne udstede en gennemførelsesretsakt under denne procedure, må den ikke have et kvalificeret flertal imod sig. Undersøgelsesproceduren giver med andre ord komiteen mulighed for at blokere Kommissionens forslag. Afstemningerne i komiteen under denne procedure har følgende konsekvenser:

- Kommissionen kan vedtage forslaget, hvis det støttes af et kvalificeret flertal i komiteen
- Kommissionen kan ikke vedtage forslaget, hvis et kvalificeret flertal i komiteen er imod det
- Kommissionen kan vælge at vedtage et forslag, hvis der hverken er et kvalificeret flertal for eller imod forslaget. Kommissionen er dog ikke forpligtet til at vedtage det.

---

¹⁹ Kommissionen kan bemyndiges til at vedtage gennemførelsesbeføjelser i enhver juridisk bindende EU-retsakt og ikke kun i lovgivningsmæssige retsakter, som det er tilfældet med delegerede retsakter.

²⁰ Se Beretning fra Kommissionen om Udvalgenes arbejde i 2017 – Kom(2018) 675 fra 11. oktober 2018.

²¹ Se forordning nr. 182/2011 af 16. februar 2011.

Hvis komiteen stemmer imod udkastet med et kvalificeret flertal, kan Kommissionen således ikke vedtage en gennemførelsesretsakt efter denne procedure. Kommissionen kan dog henvise sagen til behandling i et særligt appeludvalg – sammensat af repræsentanter fra EU-landene og Kommissionen - for at få truffet en afgørelse.

Hvis appeludvalget enten stemmer for eller undlader at stemme, kan Kommissionen vedtage forslaget, mens den ikke kan gøre dette, hvis appeludvalget afgiver en negativ udtalelse. Kommissionen fremsatte i februar 2017 et forslag, som skal styrke beslutningsproceduren i appeludvalget, så man undgår situationer, hvor appeludvalget i følsomme sager undlader at udtale sig til Kommissionens forslag²². Men forslaget er endnu ikke vedtaget.

Rådgivningsproceduren benyttes på alle de områder, hvor undersøgelsesproceduren ikke anvendes. Ifølge rådgivningsproceduren skal Kommissionen forelægge sit forslag til gennemførelsesretsakt for en rådgivningskomite. Komiteen kan med et simpelt flertal vedtage en udtalelse om forslaget. Komiteen er dog som navnet antyder kun rådgivende, og udtalelsen binder derfor ikke Kommissionen. Kommissionen er dog forpligtet til at tage størst mulig hensyn til komiteens udtalelse.

Endelig har både Rådet og Europa-Parlamentet en begrænset mulighed for at gøre indsigelse mod forslag til gennemførelsesretsakter. Det kan de dog kun gøre, hvis de vurderer, at Kommissionen i sit forslag til gennemførelsesretsakt overskrider de gennemførelsesbeføjelser, som de har fastsat i den lovgivningsmæssige retsakt. Så vidt vides har ingen af de to EU-institutioner endnu benyttet sig af denne mulighed.²³

Adgang til forslagene til kommissionsretsakter

Det kan være svært for offentligheden og EU-landenes nationale parlamenter at få adgang til Kommissionens forslag til delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. I dag offentliggør Kommissionen som hovedregel først delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, efter at de er vedtaget²⁴.

---

²² Se Kom(2017)0085. Kommissionens forslag er endnu ikke vedtaget af hverken Rådet eller Parlamentet. Konkret foreslår Kommissionen fire justeringer for behandlingen af sager i appeludvalget for at undgå, at appeludvalget ikke vedtager en holdning især inden for områder, som har direkte virkning på menneskers, dyrs og planters sikkerhed og sundhed. Problematikken har bl.a. været relevant i forbindelse med godkendelsen af gmo eller genetisk modificerede fødevarer eller foderstoffer.

²³ Forordning 182/2011 artikel 11.

²⁴ De enkelte generaldirektorater i Kommissionen kan dog i dag vælge at offentliggøre udkast. Det har f.eks. DG FISMA valgt at benytte sig af i visse tilfælde.

Kommissionen søsatte dog i december 2017 et nyt interinstitutionelt register over delegerede retsakter, hvor offentligheden kan få et overblik over alle delegerede retsakter og deres vej gennem beslutningsprocessen fra de vedtages til de offentliggøres efter indsigelsesperiodens udløb (normalt 2 måneder): <https://webgate.ec.europa.eu/regdel/#/home>

EU-landene bliver desuden konsulteret systematisk af Kommissionen om alle udkast til delegerede retsakter enten gennem Kommissionens ekspertgrupper²⁵ eller gennem ad hoc-grupper²⁶. Konsultationen af EU-landenes eksperter skal ske i god tid og samtidig med høringen af Rådet og Parlamentet, så de kan nå at forberede sig til møderne.

Gennemførelsesretsakter offentliggøres i Kommissionens særlige komitologi-register, hvor man dog som borger alene har adgang til titlerne på forslag til gennemførelsesretsakter. Registeret kan findes her: <https://ec.europa.eu/transparency/regcomitology/index.cfm?do=search.search>

Hvis man som borger ønsker adgang til selve forslagene, kan man bede om dette efter EU's regler om aktindsigt.

Gennemførelsesretsakter skal som udgangspunkt sendes til regeringerne 14 dage, før de drøftes i den ansvarlige komite²⁷.

Folketingets kontrol med Kommissionsretsakter

I Danmark skal regeringen forelægge både gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter for Folketinget efter de samme kriterier, som gælder for forelæggelsen af forslag til EU-lovgivning vedtaget af Rådet og Parlamentet. Sager af større rækkevidde skal forelægges Europaudvalget mundtligt til forhandlingsmandat af den ansvarlige minister, mens væsentlige sager skal forelægges til orientering i Europaudvalget og det ansvarlige fagudvalg. I praksis forelægges alle sager til orientering skriftligt i form af notater, som oversendes til Europaudvalget og de relevante fagudvalg²⁸.

---

²⁵ Det er aftalt i den nye interinstitutionelle aftale mellem Rådet, Parlamentet og Kommissionen om bedre regulering fra april 2016.

²⁶ Ekspertgrupper fra Rådet og Europa-Parlamentet har adgang til de møder i Kommissionens ekspertgrupper, som de nationale eksperter inviteres til som led i udarbejdelsen af delegerede retsakter.

²⁷ Det hedder i forordning 182/2011 i artikel 3, at formanden for den ansvarlige komite indkalder komiteen til møde mindst 14 dage efter, at udvalget har fået forelagt udkastet til gennemførelsesretsakt og udkastet til dagsorden. Der kan dog afviges fra denne regel i behørigt begrundede tilfælde.

²⁸ Regeringens forelæggelse sker normalt skriftligt i form af et grund-og nærhedsnotat.

I 2017 forelagde regeringen 130 forslag til gennemførelsesretsakter for Europaudvalget, mens den forelagde 17 delegerede retsakter.

Ifølge de aftaler, der er mellem regering og Folketing, skal forslag til gennemførelsesretsakter forelægges Europaudvalget og det ansvarlige fagudvalg "så tidligt som muligt", så der er mulighed for at indkalde ministeren i samråd, før der træffes afgørelse om forslaget i den relevante rådskomite.²⁹ Alligevel har Folketinget i praksis meget kort tid til at reagere på forslag til gennemførelsesretsakter.

Det er ikke ualmindeligt, at regeringen forelægger sagerne så sent, at Folketingets udvalg ikke har mulighed for at foretage en ordentlig behandling af forslagene, inden de vedtages i rådskomiteerne. Typisk modtager Europaudvalget et grundnotat fra regeringen 8 dage før, forslaget er sat til afstemning i rådskomiteen, men nogle gange sker forelæggelsen endnu senere.³⁰

En vigtig del af forklaringen på, at der er så lidt tid til den parlamentariske kontrol af disse forslag, er at regeringerne selv først modtager forslagene meget sent fra Kommissionen³¹.

Hvad angår delegerede retsakter, har regeringen forpligtet sig til at oversende disse senest 4 uger efter, at Kommissionen har oversendt dem til Rådet og Parlamentet³². Folketingets udvalg har dog herefter kun 8 dage til at reagere, fra de modtager regeringens skriftlige orientering.

Dette dokument er udarbejdet af Folketingets Administration til brug for medlemmer af Folketinget. Efter ønske fra Folketingets Præsidium understøtter Folketingets Administration det parlamentariske arbejde i Folketinget, herunder lovgivningsarbejdet og den parlamentariske kontrol med regeringen ved at yde upartisk faglig bistand til medlemmerne. Faglige noter udarbejdet af Folketingets Administration er i udgangspunktet offentligt tilgængelige.

²⁹ Se bl.a. Europaudvalgets beretning af 19. februar 1999 om større åbenhed samt beretning af 10. maj 2001 om Europaudvalgets fremtidige arbejde.

³⁰ Se Europaudvalget 2015-16 EUU Alm. del endelig svar på spørgsmål 21 af 15. januar 2016.

³¹ Ifølge EU-reglerne skal forslagene til gennemførelsesretsakter først sendes til regeringerne 14 dage, før at rådskomiteen får forelagt sagen. Hvis regeringerne også skal have tid til at udarbejde et grundnotat om sagen, er der ikke megen tid tilbage til parlamentarisk kontrol, før forslaget skal vedtages i rådskomiteen

³² Se brevveksling mellem Europaudvalget og Udenrigsminister, Lene Espersen, fra februar 2011.

TABEL I – Antal vedtagne delegerede retsakter (2010-2019) fordelt på politikområder

Område	Antal
AGRI	108
BUDG	8
CLIMA	29
COMP	1
EAC	1
ECFIN	5
OLAF	1
ECHO	1
EMPL	12
ENER	35
ENV	89
ESTAT	17
FISMA	265
SANTE	54
HR	1
GROW	72
JUST	14
MARE	63
HOME	18
MOVE	28
REGIO	14
RTD	4
SG	8
FPI	3
TAXUD	10
TRADE	47
IALT	909

TABEL II – Antal vedtagne udtalelser og gennemførelsesretsakter/-foranstaltninger (2016 og 2017)

	Udtalelser ³³		Vedtagne gennemførelsesretsakter		Foranstaltninger vedtaget i henhold til forskriftsproceduren med kontrol	
	2016	2017	2016	2017	2016	2017
AGRI	110	142	105	137	1	0
BUDG	7	7	0	5	0	0
CLIMA	7	11	6	3	0	4
CNECT	20	19	14	18	0	0
DEVCO	57	53	55	54	0	0
DIGIT	1	1	1	1	0	0
EAC	4	5	4	4	0	0
ECFIN	0	3	0	3	0	0
ECHO	7	7	4	6	0	0
EMPL	4	7	3	5	0	1
ENER	8	8	4	7	6	0
ENV	38	31	13	16	11	18
ESTAT	11	9	3	4	5	6
FISMA	28	22	28	7	0	0
FPI	2	4	0	2	0	0
GROW	84	104	45	83	21	24
HOME	76	76	61	68	0	0
JUST	6	10	6	6	0	0
MARE	10	20	10	17	0	0
MOVE	65	59	44	50	17	4
NEAR	64	74	65	74	0	0
OLAF	2	0	2	0	0	0
REGIO	2	2	1	0	0	0
RTD	270	248	191	176	0	0
SANTE	717	803	632	753	55	56
SG	11	16*	9	17	0	0
TAXUD	82	79	67	85	0	0
TRADE	75	86	75	86	0	0
I ALT	1 768	1906	1 448	1687	116	113

* Inklusive 16 udtalelser fra appeludvalget og 17 vedtagne retsakter.

³³ En afstemning, der resulterer i "ingen udtalelse", er medregnet i det samlede antal udtalelser.